

रूपक काव्य - आरक्षण

संदीप दांडेकर

जंगलच्या राज्यात एकदा मंत्री गेले ..

सर्वशक्तिमान सिंहाची राजपदावर
मकनेदारी पाहून म्हणाले,
काय हे ! आजवर तुमच्या राज्यात
कुणी आरक्षण नाही केले ?
खारी ,ससे यांचे वाघ-सिंहानी
आजवर किंती शोषण केले !
काय खारी आणि सशांना वाटल नसेल
की आपणही राजे व्हावे ?
आदरणीय मंत्रिजी म्हणाले !

मंत्र्याचे हे बोलणे ऐकुन ससे ,खारी म्हणाले
"वाहच्या ! वाहच्या !! तुम्हीच आपचे आता उधारकर्ते"
जंगलात ही बातमी समजताच ससे ,खारी झाले जल्लोषकर्ते

वाघ, सिंह ,हत्ती व चलाख माकड
साय्यानी डोके आपटले ,लाख सांगितले
पण करारी व दुर्वळकैवारी मंत्र्यानी
त्यांचे एडक नाही ऐकले

संपुर्ण बरबादी होईल नका करू असे म्हणत
वाघ-सिंहानी घातले साकडे
मंत्रीजी थोडेच ऐकतात? आपण लोकशाहीने जाऊ म्हणाले
कारण संख्येने वाघ-सिंह होते तोकडे !!

सिंहाचा मग संप झाला वाघांच्या मुलांनी उपोषण केली
पण एक्हाना खारी ,सशांनी राजपदाची ख्याले होती पाहिली.

शेवटी एक दिवस ससा झाला जंगलचा राजा
वाघ -सिंहाना त्यांच्या पापांची तातडीने दिली गेली सजा !

कुणी पिंजऱ्यात पडले, कुणी हृदपार झाले,
कुणी सुळे आणि नखे विकुन राजदरबारी चाकर झाले !

गिधाडे , घुबडे ,कोल्हे आणि लांगडे याचा होता कट ..
ओळखले त्यानी, दुवळा राजा भोळी प्रजा,
जंगलची परिस्थिती आहे बिकट

होता..होता...एक दिवस अचानक राज्यावर झाला हत्ता
सळो की पळो सैन्य पाहून
खारीने ससेराजाना दिला पलायनाच सल्ला !

जंगलच्या सर्वच्या सर्व प्राण्याचे हाल हाल झाले
एकेकाळाच्या दिमाखदार जंगलराज्यात
सर्वत्र आकंदन झाले

खारींना व सशांना

वाघ-सिंहाचे म्हणणे आणि साकडे आठवले
पण पाहता पाहता,
गिधाडे ,घुबडे ,लांगडे व कोल्हांनी आणखिन सैन्य पाठवले..

पिंजऱ्यातील सिंह , सुळे व नखे गमावलेले वाघ

बिचारे हताश होते
लढण्याची इच्छा व शक्ति दोन्ही असुनही
बापडे असहाय्य होते.

राजाधिराज सशाला कळून चुकला डाव

पण वेळ निघुन गेली होती !
गिधाड, घुबड ,लांगडया व कोल्हानी
मंच्याच्या राज्याभिषेकाची तयारी चालवली होती.